

kterí na nějaké ohrožení své državy vůbec nepočítali, velmi překvapil, uzná zásluhy nadšenců, kteří po decenních německé nadvlády přivedli komoru do českých rukou.

Když pak notář Máder v roce 1913 zemřel, přišel Tesař na jeho místo a 1. lednem 1914 začal úřadovat a dosud úřaduje v místnostech na Zelném trhu. V roce 1917 byl zvolen prezidentem komory, jímž zůstal do dneška.

Před půltřetím rokem slavil čtyřicetileté výročí svého jmenování notářem, teď zase osmdesáté narozeniny, svěží, čilý a zdravý na těle i na duchu. Jaké se těší důvěře v hlavním městě Moravy i dalekém okolí brněnském, svědčí rozmach jeho kanceláře i rozsáhlá agenda venkovská. Požívá ve všech kruzích obyvatelstva neobmezené vážnosti, je nadmíru oblíben pro svoji mírnost a milou povahu. Je neúmorným pracovníkem, ještě do nedávna psával sám vlastnoručně pozůstalostní protokoly, smlouvy i listiny.

Svoje dovolené tráví s rodinou ve svém »zámečku« ve Křtinách, v jejíž hlubokých lesích se dvěma vnuky podniká přes vysoký věk dlouhé tury. Jinak vede život nanejvýš střídmý, je několik desítek let vegetariánem a absolutním abstinentem. Byl a je snad dosud vášnivým sběratelem vyškovské keramiky a znalcem starožitného nábytku.

Nesčetné starosti a strasti, též rodinná neštěstí dolehla mnohokrát na jeho bílou hlavu, nedovedla však zlomit jeho životní energii a zaplašiti úsměv jeho vlídného pohledu. Nepatří mezi ty, kdož — o řadu let mladší — náležejí vlastně již minulosti, on naopak dýše věčným mládím. Dráha jeho celého života od útlého věku byla poseta nikoliv růžemi, nýbrž kamením, a že se dopracoval tam, kde je dnes, má co děkovati svojí ohromné pili, své příslovečné skromnosti, obětavosti a houževnatosti ve všech směrech.

Jeho životní zkušenosti jsou tak obsáhlé a stavovský zájem dosud neutuchající, že jeho účasti v rozboru stavovských otázek a jeho pevných rukou ve vedení komory nelze nikterak postrádati.

Přejeme mu z hloubi srdce, aby i nadále působil ve prospěch notářského stavu a zůstal ještě dlouho svěží a zdravý.

Dr. F. K.

Dr. OTAKAR HULKA:

K notářským jubilejím.

U příležitosti osmdesátin notáře kol. F. Kováře v Čes. Právu ve spojení se vzpomínkou na životní běh zemřelého notáře Dra Štolby, ozval se v mé paměti obsah zajímavého pro nás notáře článku čelného francouz. deníku »Journal des débats«, nedávno uveřejněného pod nadpisem »Vieux notaires« o analogických bězích života notářského ve Francii. Zněl asi takto:

»...Aplaudujeme rádi k jubileu krásné životní kariéry pana Aimé Grosset námi nedávno oznamovanému, jenž notáruje bez vady 71 roků. Při tom si vzpomínáme na některé z dalších analogií. V roce 1896 v Sablet (dép. Vaucluse) zemřel jako starešina (doyen) notářský ve věku 100 let p. Claude B., jenž notářoval od r. 1825.

Pozoruhodný velice jest další případ pana Fourcault de Pavant. Ten skončil v roce 1859 jako doyen pařížských notářů. Stal se notářem v r. 1789. Starší jeho bratr, též notář, byl právním zástupcem téměř celého prvního stavu, a zemřel na popravišti, protože poskytl podpory

několika svým proskribovaným klientům a celý jeho majetek byl konfiskován. A tu jmenovaný přeživší notář převzal všechny závazky svého bratra notáře a zapravil všechny nároky, nechtěje, aby smrt, »a č e s t n á«, zkracovala klienty...«

Pozoruhodným pro poměry francouz. notářství byl tento dodatek téhož článku »Journal des débats«:

»...To je epizoda ze života dvou francouzských notářů téhož jména. Také jubilant p. Aimé Grosset má mezi svými předky vzt. strýci řadu notářů vesměs téhož jména. A v tom směru jest zajímavo zjištění spisovatele (ale není sám) p. Alfreda de Courey v jeho díle »Une Idylle de Paris«, jež jedná o staré notářské kanceláři instalované v ulici »du Marais«, která už po více generací přechází z otce na syna, při čemž uvádí:

Probíráme-li se nomenklaturou těchto gentlemanů-notářů pařížských a označeními jejich předchůdců, máme před sebou jako proporci v jednom rodě trvavšího notářství číslo přes 10%, beze zření ku zefům nebo synovcům!

Uvědomujeme si dobře, jaké prozíravosti, diskřetnosti, opatrnosti, stále pozorlivosti a jaké iniciativnosti a tudíž jak velké starostlivosti o zájmy svěřenců má zajetřebí notář hodný tohoto názvu...«

Zajisté nelze jinak než blahopřáti Francii k tomu, jak zařídila své notářství. Arci vyniká mezi národy vedoucími v kultuře a demokracii pro svou přesnost v myšlení, pro neúchylnou logičnost jednomyslně celým duchovním světem mu přiznávanou, ať se její v díle literárním a uměleckém, nebo, což hlavním jest, v přímočarosti při budování zákonů, tedy také vybudování francouzského notářství. Vlastnost to, jež spolu s demokratickým respektováním zdravého vývoje nedovoluje rušiti bez rozmyslu nebo překotně velký význam tradičnosti, základu to evoluce (ovšem nikoliv oné evoluce, jež dobré staré mění v horší nové!).

Dr. OTAKAR HANNA, kand. notářství v Praze II.:

Sami nebo společně ?

(Co nás dělí a co spojuje.)

Následující úvahy jsou míněny jednak jako odpověď na výzvu p. Dra K. Nováka v předchozím čísle tohoto časopisu »Podejme si ruce«, jednak navazuje na výstižný článek p. notáře F. Kováře v březnovém čísle ohledně § 8 a násl. osnovy nového advokátního řádu. Autor těchto úvah nepokládá se zajisté za povolána mluvit jménem celého stavu notářského, ale jako kandidát tohoto stavu chápe se výzvy učiněné p. notářem Kovářem závěrem jeho článku k mladým, a chce jen sdělití svůj skromný názor k případné další diskusi.

Především nutno co nejsrdečněji uvítati konečně slova jiná než dosud obvyklá bojovná od stavu nám tak příbuzného, s nímž máme tolik zájmů společných, s nímž jsme se však dosud více potírali jako s nepřitelem než družili, zatím co jinde nám vyrůstali nepřátelé často daleko nebezpečnější. Je vidět, že mladá generace, která se u stavu advokátního dostává k veslu, smýšlí o těchto věcech zcela jinak než generace starší; je to opravdu něco nového, nebývalého, začátek spolupráce obou stavů, která se již i prakticky začíná provádět, a s povděkem lze kvitovati, že podnět vyšel zrovna ze strany, z níž jsme ještě nedávno po neblahé aféře notáře Patsche byli